

Vrouwen over hun lijf [1]

An Lemmens, Tine Reymer & Sylvia Kristel

Vrouwenlichamen: als u er zelf al geen hebt, bent u er vast in geïnteresseerd. En als u er niet al uw hele leven in eentje woont, hebt u er toch negen maanden in doorgebracht. Humo vroeg negen vrouwen wat ze vinden van hun lijf, hoe het is de aandacht van mannen te voelen, kinderen te krijgen en ouder te worden. Deze week: An Lemmens, Tine Reymer en Sylvia Kristel.

AN LEMMENS 'Mannen waar iets mis mee is'

An Lemmens (27) is presentator bij Jim, waar u haar in 'Festival Fever' aan het werk kan zien, en 2BE, waar ze ondermeer 'Lost in Tokyo' hoste.

HUMO An, je hebt nogal wat tatoeages, ben je een beetje een masochist? Het lijkt me niet leuk, die naalden in je lijf.

An Lemmens «Echt deugd doet het niet, maar ik blijf een extreem hoge pijngrens te hebben. Ik ben onlangs bij de dokter geweest, en die prikte voor een behandeling naalden in mijn spieren. 'Als je pijn hebt, roep maar, want dan moet ik stoppen,' zei hij. Hij bleef maar naalden in mijn vel steken, maar ik had geen ziertje pijn. Hij stond er zelf van te kijken.»

HUMO Waar is de piercing in je onderlip gebleven?

Lemmens «Die heb ik uitgedaan, want ik kreeg er last van. Aan de binnenkant zit een metalen plaatje en dat schuurde tegen mijn tandvlees.»

HUMO Heb je piercings waar ik ze niet kan zien?

Lemmens «In mijn navel en néé, niet op die andere plek, *curieuzeus*.»

HUMO Ben je veeleisend voor jezelf, qua uiterlijk?

Lemmens «Niet zo. Als mijn haar 's morgens niet goed zit, is mijn dag echt niet naar de vaantjes.

»En mijn humeur zou ook niet lijden onder tien kilo meer. Vroeger kon ik friet en pizza naar binnen slaan zonder een gram aan te komen, maar als ik nu veel eet

gaat mijn broek niet meer dicht! En lijnen lukt me niet, want ik ben veel te gek op chocolade, zuurtjes, cola, alles wat ongezond is. Sean (Dhondt, haar man, en zanger van de punkrockgroep Nailpin, red.) koopt in de cinema altijd popcorn en ijs en dan zeg ik heel flink: 'Niet voor mij, hoor,' maar aan het einde van de film heb ik alle popcorn opgegeten. Sporten zou kunnen helpen, maar waarom me moe maken als ik liever op de bank lig?»

HUMO Jij hebt natuurlijk makkelijk praten, want tien kilo meer of minder, jij ziet er altijd knap uit.

Lemmens «Vergeet het maar. In mijn puberteit was ik echt lelijk: ik droeg een dikke bril en een beugel – Sara was een beauty met mij vergeleken. En ik voelde me dik. Als ik ruzie had met mijn zus, riep ze 'Dik varken!' of 'Vet zwijn!' en dan kromp ik ineen. Op mijn zeventiende kreeg ik lenzen en plots zag ik een heel andere An in de spiegel. De beugel mocht ook weg, en ik ontdekte dat ik eigenlijk niet zo mollig was – ik woog nog geen vijftig kilo! Mijn slobbertruien gingen in de kast en ik trok een strak T-shirt aan, maar toch heeft het lang geduurd voor ik mezelf leuk begon te vinden. Zelfs als ik nu een compliment krijg, geloof ik het niet.

»In 'Volt' heb ik gehoord dat de meerderheid van de jongeren zich lelijk voelt en dat heb ik als een openbaring ervaren: ik ben dus een hele gewone puber geweest. Maar die onzekerheid zet me er wel nog altijd toe aan het beste van mezelf te maken. Soms kom ik meisjes en jongens tegen die op school heel knap waren, maar er nu doorsnee uitzien. Zij zijn laks

geworden en ik niet.»

HUMO Op welk soort mannen val jij?

Lemmens «Mannen waar iets mis mee is, zoals Greg Dulli van The Gutter Twins. Vroeger was hij heel knap, maar al die coke en drank hebben een wrak van hem gemaakt – en nu is hij sexy! Een man mag niet afgelikt zijn, zo'n hemdstype, bah nee. Een beetje slordigheid mag best, een onverzorgde baard of zo. Maar níét vuil – van een stinkende kerel moet ik niets hebben. Joaquin Phoenix is ook een onwaarschijnlijk sexy vent, maar vooral dankzij die vreemde bovenlip – naar het schijnt géén hazenlip.»

HUMO Je kersverse echtgenoot ziet er anders helemaal niet gehavend uit.

Lemmens «Mijn man is veel te mooi! Ik kon het eerst niet geloven. Zijn handen zo verzorgd, zijn tanden mooi recht, en dus dacht ik dat hij wel lelijke tenen zou hebben. Maar zijn tenen waren ook perfect. Daarom is het bijna misgelopen tussen ons. Mijn vorige vriendjes waren wel allemaal lelijk – tand kwijt, litteken...»

HUMO Misschien ben je onbewust bang dat je een mooie man zo weer kwijt bent?

Lemmens «Daar zit iets in, ja. Ik vond Sean zo knap dat ik ervan uitging dat hij wel een don juan moest zijn. In een krantenartikel over ons huwelijk stond: 'Vlaanderen meest begeerlijke mannelijke BV is getrouwd!' Maar het leuke aan Sean is dat hij zich helemaal niet bewust is van zijn aantrekkingskracht. Hij is een prachtmens: aardig, zonder complexen, vrolijk én mooi.»

POEPSIMPEL

HUMO Je weet je goed te kleden.

Lemmens «Kleren kunnen een groot verschil maken. In de ene jurk zie je eruit als een kleine trol, in de andere als een vamp. Als ik de juiste rok aantrek, stoort de omvang van mijn poep me helemaal niet meer. De verpakking doet veel.»

HUMO Jouw kledingbudget valt zeker nogal mee, want je draagt vooral tweedehands.

Lemmens «Weet je wel wat een exclusief stuk uit de jaren dertig kost? *Vintage* is mijn zwakke plek. Man, man, ik kan in één dag zoveel aan kleren uitgeven als andere mensen aan hun huishuur. Shoppen op de pc gaat ook zo makkelijk – *click click click en pay!* Met kleding en make-up toon ik wie ik ben. Haal die schmink van mijn gezicht en doe me andere kleren

aan en An is An niet meer.»

HUMO Je bent een echte rock-chick. Vind je het leuk om er een beetje marginaal uit te zien?

Lemmens «Toen ik dertien was, raakte ik helemaal in de ban van 'Sid and Nancy', een film over de bassist van de *Sex Pistols* en zijn vriendinnetje. Ik droomde ervan om net als zij in de goot te eindigen, met een heroïnespuit in de arm – en die kleren waren natuurlijk ook een *fuck you* naar de wereld. Ik ben nog steeds een rebel, en met mijn look zal ik nooit een job krijgen als receptioniste in een of ander bekakt bedrijf – iets wat ik ook niet wil – maar dat van die goot hoeft niet meer, en drugs en drank vind ik vies.»

HUMO Je hebt ook altijd van die aparte accessoires, zoals het langharige hondje dat je bij je hebt – waar heb je hem gehaald?

Lemmens «Uit het asiel, is het ►

‘Elke vrouw zou het recht moeten krijgen minstens één jaar dik te zijn’

JOHAN JACOBS

Vrouwen over hun lijf [1]

► geen schatje? Ik ben gek op dieren. Gisteravond zat ik met Sean op de bank, samen met onze twee honden en vier poezen en ik voelde me zo bemind!»

HUMO Zo te horen begin je te verlangen naar een baby?

Lemmens «Ik heb niet zo'n kinderwens. Als we bij vrienden op bezoek gaan en ze hebben een poesje of een puppy, dan kan ik daar een hele avond mee zitten kroelen, maar met een baby heb ik na tien minuten zo iets van: 'Oké, pak maar terug.' Op straat heb ik ook steeds de poes achter het raam gezien, maar de buggy's loop ik straal voorbij.

»Ik vind kinderen echt wel lief en mijn nichtjes en neefjes zie ik doodgraag en het is super als ze komen logeren; maar zelf hoef ik echt geen kind, nu toch niet. Sean en ik hebben het ook zo vreselijk druk, en je wilt toch niet alleen papa en mama zijn in het weekend. (Steekt een sigaret op.)»

HUMO Wat doe je nu? Je was toch gestopt met roken?

Lemmens «Ach, ik leef al zo braaf, ik spring nooit eens uit de band, dit is mijn ene *guilty pleasure!* Thuis rook ik nooit, maar als ik op stap ga, heb ik altijd de neiging er een-tje op te steken. Die eerste sigaret smaakt me zelfs niet, maar toch rook ik een tweede, en een derde. Tot mijn longen dichtzitten en mijn keel pijn doet.

»Vroeger was ik een veel zwaardere roker; 's morgens werd ik al hoestend wakker en als ik mijn aansteker niet vond, werd ik zot. Ik vond het zo eng om verslaafd te zijn dat ik vier jaar geleden de sigaret heb afgezworen, maar tijdens de opnamen voor 'Lost in Tokyo' ben ik weer bezweken. Heel de ploeg rookte en voor ik het wist had ik iemand een sigaret afgeleusd.»

HUMO Laat je lichaam je wel eens in de steek?

Lemmens «Ik heb last van migraine. Om de veertien dagen lig ik een dag of drie met schele hoofdpijn in bed: gordijnen dicht, licht uit en lijden. Ik ben heel gevoelig voor stress en in drukke periodes heb ik er meer last van. Hele nachten op de zwier gaan doe ik niet meer en alcohol laat ik staan, maar toch blijven die aanvallen komen. De dokters kunnen me niet helpen en dat is best frustrerend. Mijn lichaam is mijn vriend, maar bij tijd en wijle ook mijn kwelgeest.»

TINE REYMER 'De hormonenhel'

Tine Reymer (33), u bekend als Belli uit 'Sedes & Belli' en als zangeres van Billie King, verwacht een tweede kindje met haar vriend Peter Van den Begin.

HUMO Tine, ik wist niet dat jij nog kinderen wilde.

Tine Reymer «Mijn eerste zwangerschap was geen pretje. Als ik weer eens misselijk over de wc-bril hing, riep ik stevast: 'Peter, ik wil nooit meer zwanger worden!' Maar toen Charlie eenmaal geboren was, begon ik die ongemakken natuurlijk te vergeten.»

HUMO Hoe heb je ontdekt dat je opnieuw zwanger was?

Reymer «Mijn hormonen maakten me wild! Eerst leek het een flinke aanval van pms, maar daar was het te erg voor: ik werd woest om niks, ik had moorden kunnen begaan. Ik hoopte op den duur echt dat ik zwanger was, want anders was er iets behoorlijk mis met me geweest. Ongelooflijk wat die hormonen allemaal met je kunnen doen. Mannen begrijpen dat niet, maar als je hen ermee zou injecteren, ze zouden een gevaar zijn.»

HUMO Vielen de eerste maanden van je zwangerschap je net zo zwaar als vorige keer?

Reymer «Er groeit een kind in mij en dat is een wonder, maar de misselijkheid heeft de eerste maanden wel echt bedorven. 's Morgens stond ik op en ik begon over te geven, en voor de rest van de dag hield het niet meer op. Zelfs de geur van mijn dochtertje kon ik niet verdragen. Ik had niet de fut om iets te doen, ik kon nergens heen, ik leek wel een zombie. Die misselijkheid is verdwenen en ik ben oké nu, maar toch voel ik me nog steeds redelijk gehandicapt. Als je zwanger bent, gebeurt er zoveel in je lichaam waar je geen invloed op hebt, en dat geeft je een hulpeloos gevoel. Maar ik mag niet zeuren: er zijn veel koppels die graag een kind willen en bij wie het maar niet wil lukken.»

HUMO Je bent actrice – ga je net als Gwyneth Paltrow en Angelina Jolie na de bevalling keihard lijnen?

Reymer «De wereld wil tegenwoordig dat je in recordtempo ontsvangert. Na Charlie bleef ik een beetje mollig; mij stoorde dat niet en Peter heeft er nooit een

opmerking over gemaakt, maar ik had mannelijke collega's die zeiden: 'Allez Tine, je bent toch al zes maanden bevallen, waar is je tail-le?' Luister – er zijn misschien actrices die meteen weer in een maatje 36 passen, maar ik ben gewoon niet zo. Ik ga ook na deze bevalling een tijdje niet meer in mijn jeans kunnen, en daar leg ik me bij neer. Elke vrouw zou het recht moeten krijgen om minimum een jaar na de bevalling nog dik te zijn!

»Bij Charlie ben ik achttien kilo zwaarder geworden, maar ditmaal wil ik mezelf niet meer zo laten gaan. Ik houd mijn gewicht in de gaten, maar niet fanatiek: als ik zin heb in ijs, eet ik ijs.»

HUMO Je noemt Peter, Charlie en jezelf de heilige Drievuldigheid. Maar hoe moet dat straks met de nieuwe baby erbij?

Reymer «We zijn perfect met ons drietjes, maar ik vond het als kind heel fijn om op te groeien met een broer en een zus. Familie om je heen geeft je een gevoel van veiligheid, en dat wens ik ook Charlie toe. Vroeger wilde ik graag vier kinderen, nu vind ik twee wel genoeg. Peter is enig kind en voor hem is het sowieso raar om na Charlie nog een baby te krijgen.»

HUMO Hoe vindt Peter het om je met je dochter Charlie te moeten delen?

Reymer «O, maar ik moet Peter ook delen met haar; Charlie is zijn nummer één! Niet dat ik een trede lager ben moeten gaan staan: we vormen meer een cirkel, vandaar die heilige Drievuldigheid.

»Ik denk dat het heel belangrijk is dat je elkaar niet verwaarloost, en dat je naast papa en mama ook geliefden blijft. Gelukkig vangen mijn ouders Charlie regelmatig op en dan kunnen Peter en ik er samen eens op uit: wees gerust, we voelen ons geen van beiden tekort gedaan.»

HUMO Ga je borstvoeding geven?

Reymer «Sinds mijn vijftiende heb ik ernaar verlangd mijn baby de borst te geven: het was een soort droom; het móést en zou mooi zijn. Maar toen het dan eindelijk zover was, dronk Charlie een paar slokken en dan draaide ze haar gezicht weg om naar adem te snakken. In onze vriendenkring zag ik baby'tjes vredig aan de borst liggen, maar bij Charlie lukte het niet. Na drie maanden was ik uitgeput en radeeloos. In de Fnac zocht ik naar boeken over borstvoeding, en toevallig

liep ik daar een vriendin tegen het lijf. 'Tine,' zei ze, 'stop er dan toch gewoon mee! Drie maanden is perfect.' Dat was een soort verlossing voor me, want ik had mezelf voorgehouden dat ik mislukt zou zijn als moeder als ik de zes maanden niet haalde.»

HUMO Hoe belangrijk is knuffelen voor jou?

Reymer «Het blote lijfje van mijn kind op mijn eigen blote lijf: dat is zo fijn. Mijn moeder krabbelde me als kind soms in de nek – net op het plekje waar een poes haar katten oppakt – en ik merk dat ik dat ook bij Charlie doe. Ik vind het heerlijk met mijn vingers door het warme haar in haar nek te gaan. Peter doet het op onverwachte momenten ook wel eens bij mij, en dat voelt zo fijn, het brengt je meteen terug naar je kindertijden.

»Papa's en mama's raken hun kinderen steeds minder aan naarmate ze ouder worden – niet uit koelheid, maar meer uit een soort terughoudendheid. Als Charlie een jaar of veertien, vijftien is, zal ze waarschijnlijk geen boodschap hebben aan een moeder die om haar hals hangt, maar ik hoop toch dat we die tederheid nooit helemaal verliezen.»

FLIPPERKAST

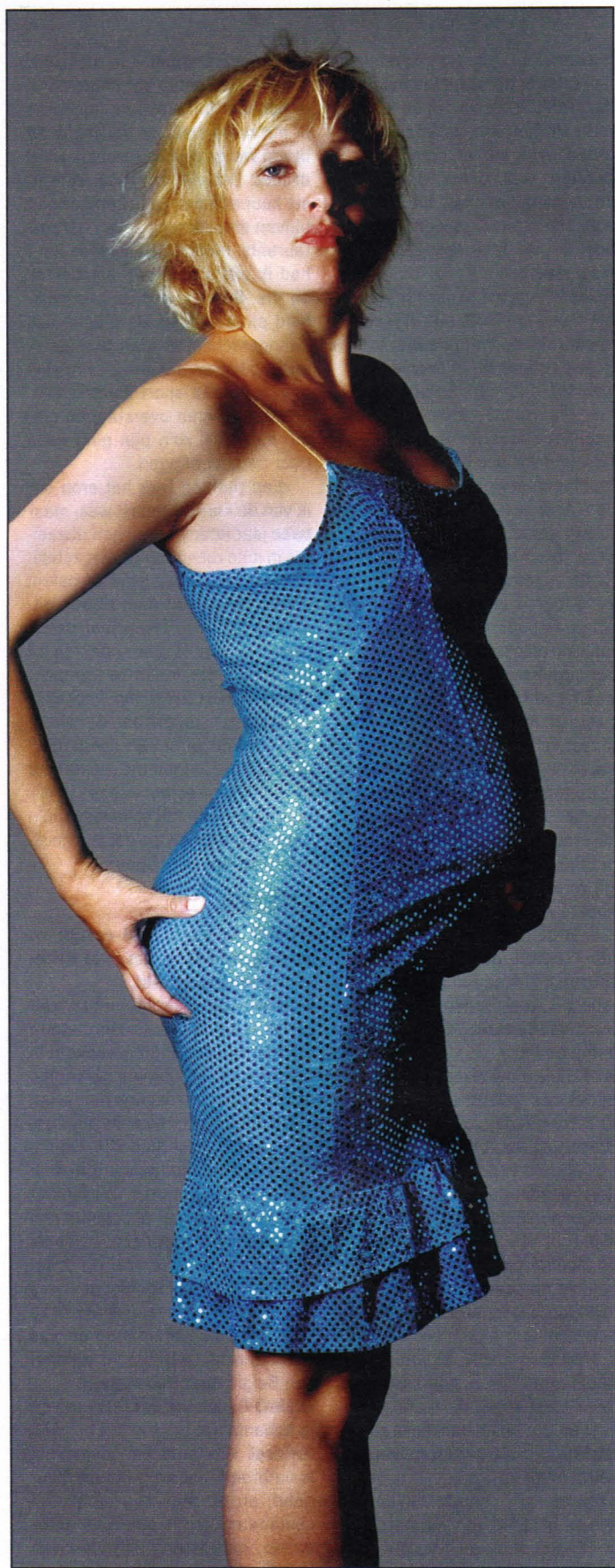
HUMO Zou je kunnen leven zonder fysieke liefde?

Reymer «Ik denk het niet. Onderzoek heeft uitgewezen dat baby'tjes die niet aangeraakt worden, onvolgende groeien en een geestelijke achterstand oplopen. Een volwassen mens heeft ook behoefte aan affectie – knuffelen, seks, dat hoort er allemaal bij. Neem mij de lichamelijke warmte af en ik word triest, een plant.»

HUMO Je bent nummers aan het schrijven voor je tweede plaat. Wil je lichaam een beetje mee?

Reymer «De nummers zouden nog voor de bevalling klaar moeten zijn, maar ik heb zo het gevoel dat mij dat niet gaat lukken. Lichamelijk voel ik een grote drang om te zingen, maar Billie King ligt even stil deze zomer: ik ben zwanger en onze drumster kan elk moment bevallen. In maart – ik was toen kotsmisselijk – heb ik nog zeven nummers van Nick Cave ingestudeerd. Niet echt een repertoire waar je je in wilt verdiepen als je zwanger bent!

»Zo nu en dan trek ik me in mijn kot beneden terug om te schrijven, maar meestal zit ik daar maar

Tine Reymer: 'Ik wist dat ik weer zwanger was omdat mijn hormonen mij wild maakten: ik werd woest om niks, en ik had moorden kunnen begaan.'

wat te knutselen en te prullen. Of ik denk: 'O, ik moet naar *Petit Bateau* om onderbroeken voor Charlie te halen,' en weg ben ik. Mijn hoofd lijkt wel een flipperkast en ik vrees dat ik dat maar even moet aanvaarden – hormonen, allicht. Ik zou zo graag een maand lang geen enkele verantwoordelijkheid hebben om rustig te kunnen schrijven, maar dat zit er voorlopig niet in.'

HUMO Vind je je zwangere lichaam mooi?

Reymer «Een zwangerschap laat sporen op je lichaam achter – strepen, hangborsten – en dat moet je leren accepteren. Ik ben nu drieëndertig én moeder; het is niet mogelijk dat ik er nog net zo uitzie als op mijn twintigste. De kunst is van jezelf te houden in die nieuwe vorm, maar zover ben ik nog niet echt. Als een regisseur me na de bevalling zou vragen voor een rol met naaktscènes, zou ik weigeren – niet uit preutsheid, maar omdat ik mijn lichaam niet mooi genoeg zal vinden om naar te kijken.»

HUMO Ben je onzeker?

Reymer «Ik weet dat ik geen afgrijselijke kop heb, maar er is onzekerheid, ja. Op mijn veertiende was ik ervan overtuigd dat ik een grote *patatneus* had. Ik heb me later verzoend met die neus, maar ik heb nog altijd last van complexen. Het vervelende is dat ik me daardoor niet kan focussen op mijn sterke punten. Ik weeg nu tien kilo meer dan toen ik twintig was, en toen vond ik mezelf ook al te dik! Misschien komt er in de loop van de jaren nog tien kilo bij, en vraag ik me dan af waarom ik niet tevreden kon zijn over de lijn die ik nu heb.»

HUMO Tegenwoordig zeuren tienermeisjes al dat hun buik te dik is.

Reymer «Ja, je moet al slank en knap zijn op je dertiende, veertiende, want anders hoor je er niet bij. Uit een studie is gebleken dat meisjes van vijftien op tv en in tijdschriften al meer dan honderdduizend beelden van perfecte schoonheid hebben gezien, en daar gaan ze zich natuurlijk aan spiegelen. Onlangs heb ik de documentaire 'Beperkt houdbaar' gezien van de Nederlandse journaliste **Sunny Bergman**. Het ging over het vrouwelijke schoonheidsideaal. Ze was onder meer bij de redactie van een vrouwenblad op bezoek: ze zag er hoe de taille van ultraslanke modellen met Photoshop nog slanker werd gemaakt – heel akelig, want met zo'n smalle

leest zou je ineenzakken, en is er zelfs geen plaats voor een maag! Het is virtuele schoonheid, die wij echte vrouwen nooit kunnen bereiken. Bergman interviewde ook een Amerikaanse plastisch chirurg, maar die man ging amper in op haar vragen en zei: '*Die hangende bovenarmen van jou, die kunnen we liften,*' en '*Je neus, daar is wat werk aan.*' Ze keek in de spiegel en leek door die kritiek al haar zelfvertrouwen verloren te hebben.»

HUMO Vergelijk jij jezelf met andere vrouwen?

Reymer «Vanmorgen bladerde ik door een tijdschrift, en er was een perfect model in een modereportage. Zó mooi – en ja, natuurlijk vergelijk ik mezelf met haar. Ik wil behagen, dat ligt in de vrouwelijke aard. De vrouw streeft ernaar om mooi te zijn en zij is daar steeds fanatieker mee bezig. Jammer dat hoofdredactrices geen vrouwen van vlees en bloed in hun tijdschriften durven te brengen.»

HUMO Zou jij aan jezelf laten snijden?

Reymer «Mij zul je niet vlug onder het mes krijgen, nee. Schoonheid heeft ook te maken met hoe je je voelt en wat je uitstraalt. Je kunt een gebrek aan zelfvertrouwen niet oplossen met een chirurgische ingreep. Na de operatie voel je je misschien beter, maar de kans is groot dat je na een maand of zo terug in de ellende zakt, want de plastisch chirurg behandelt alleen de symptomen en niet de oorzaak. De aanpak van **Trinny** en **Susannah** in het programma 'What not to wear' vind ik veel positiever: zij laten vrouwen ontdekken hoe ze er aantrekkelijk kunnen uitzien zonder aan zich te laten snijden. Geen nieuw paar borsten, maar wel een goed zittende bh en een mooie bloes.»

HUMO Iets minder drastisch dan: cosmeticamerken raden vrouwen aan om vanaf hun dertigste met antirimpelcrème te starten.

Reymer «We willen op een rare manier geloven in een soort onsterfelijkheid die er gewoon niet is: de wereld om ons heen raast zo hard voort dat je er niet meer stil bij staat dat je geboren bent om uiteindelijk te sterven. Doodgaan is natuurlijk en op een zekere manier ook heel erg mooi, maar wij proberen het ouder worden uit te schakelen. We zijn er zo bang voor dat er een hele economie is ontstaan uit het idee dat we perfect en onsterfelijk kunnen zijn.»

Vrouwen over hun lijf [1]

SYLVIA KRISTEL (56) 'Nooit meer naakt'

Hoe kijk je aan tegen veroudering als de hele wereld je kent als Emmanuelle, het toonbeeld van jeugd, schoonheid, en lust. Heel verstandig, zo blijkt.

HUMO Sylvia, je bent niet altijd lief voor je lichaam geweest.

Sylvia Kristel «Ik heb het allerlei nare dingen aangedaan: te veel alcohol drinken, cocaïne snuiven, roken. Op de een of andere manier kun je daarmee weggelopen voor je dertigste, want dan herstel je nog vlug. Ik was ervan overtuigd dat ik ijzersterk was; ik had nooit een griepje. Ik herinner me een scène uit de eerste 'Emmanuelle' die in februari werd opgenomen. **Christine Boisson** en ik moesten buiten gaan zwemmen, maar het water was ijskoud. Christine hield er een longontsteking aan over, maar ik had twee flinke bellen cognac gedronken voor ik het water in ging en ik werd zelfs niet verkouden.»

HUMO Wat vond je zo lekker aan cocaïne?

Kristel «Het gaf me een energiestoot en ik waande me onoverwinnelijk. En nog belangrijker: ik werd niet dronken – zelfs als ik een fles wodka ophad, had ik toch het gevoel dat ik nog helder was. Maar dat was natuurlijk een illusie.»

HUMO Zo rond je dertigste ben je gestopt met snuiven.

Kristel «Ik woonde in Los Angeles en op een dag zei mijn boekhouder: 'Nou, als je doorgaat met die slechte gewoonte, zul je toch je huis moeten verkopen.' Ik ben meteen gestopt. Dat soort beslissing neem ik vrij makkelijk. Het was ook hoog tijd om te stoppen, want ik had een paar jaar haast dagelijks gesnoven en dat spul tast je hersencellen aan. Lichamelijk was het niet zo moeilijk om af te kicken, maar geestelijk wel: het leek wel alsof ik in één klap mijn zelfvertrouwen was kwijtgeraakt. 's Nachts kreeg ik allerlei nare nachtmerries. Met meditatie en sport ben ik weer een beetje tot mezelf gekomen.»

HUMO De coke was weg, maar je greep nog steeds naar alcohol en sigaretten. Waarom zorgde je zo slecht voor jezelf?

Kristel «Mijn ouders waren allebei alcoholist en ze hadden weinig zicht op wat hun kinderen deden. Ze runden een hotel en mijn broer, zus

en ik aten in de grote keuken. De enige gezinsmaaltijd was op zondag. Dan gingen we met de boot ergens heen: zij dronken veel, werden vrolijk, en dan kregen wij geld voor patat of snoep.

«Ze gingen nooit naast me zitten als ik huiswerk moest doen en zelf had ik niet veel discipline, dus vroeg ik om naar kostschool te mogen, zodat ik toch een diploma zou kunnen halen. Ik kreeg er een hechte band met een van de nonnen, **soeur Marie Immaculata**, die als een tweede moeder voor mij was. Mijn zusje vond een pleeghuis bij het gezin van de sigarenboer om de hoek; ze kreeg er drie maaltijden per dag en een goede nachtrust. Mijn broer was ook al ergens onder dak.»

HUMO In je autobiografie 'Naakt' schrijf je 'Mijn lichaam is gegroeid, maar ik ben geen vrouw. Dat past wel bij me. Ik ben zeventien en heb nog een paar melktanden.'

Kristel «Mijn lichaam ontwikkelde zich traag. In de eindexamenklas had ik nog steeds twee melktanden en ik werd ook maar niet ongesteld. 'Dat is wel vreemd,' zei soeur Marie Immaculata. 'Als je voor je achttiende nog geen vrouw bent geworden, zou je toch maar beter naar de dokter gaan.' Dat heb ik gedaan.

«Ik heb in de loop van de jaren heel wat dokters bezocht, maar helaas nooit een psychiater of een psycholoog. Die had ik toch niet nodig, dacht ik. Maar misschien ben ik wel zolang kind gebleven, omdat ik bang was om op te groeien – de hele situatie thuis maakte me erg verward. Tot de scheiding van mijn ouders was het pure chaos, maar daarna heeft mijn moeder toch weer het heft in handen genomen. 'We eten stipt om zes uur,' zei ze en elke dag kwam er een warme maaltijd op tafel. Haar budget was klein en het eten was simpel en wat eentonig, maar ik vond het heerlijk om weer een thuis te hebben.»

HUMO Hugo Claus noemde je ooit 'dat meisje dat alleen patat en macaroni eet'.

Kristel «Toen ik Hugo leerde kennen was ik nog heel jong, negentien of achttien, en werkte ik als fotomodel. Ik weet niet wat ik toen eigenlijk at, niet veel alleszins. Net als mijn moeder volgde ik de sherrykuur om slank te blijven; het komt er op neer dat je zo'n beetje de hele dag sherry drinkt en weinig anders binnenkrijgt. Ik verwaarloosde mezelf. Hugo heeft me écht leren eten – hij liet me kennismaken met de

Italiaanse en Japanse keuken; voor het eerst at ik rauwe vis, nooit gedacht dat ik dat zou doen. En oesters! Hij kon ook zo boeiend vertellen over lekker eten. Toen ik zwanger was, bakte hij elke dag pannenkoekjes voor me. Hij was echt een geweldige man, maar dat hoeft ik niet meer te vertellen, dat weet iedereen.»

HUMO Hugo bakte pannenkoeken, maar met Ian McShane at je vooral spacecake en Philippe Blot bracht je ook serieus uit je evenwicht.

Kristel «Die mannen zijn het noemen niet waard – ze roepen alleen negatieve herinneringen bij me op. Met de Fransman ben ik in Parijs terechtgekomen en daarna volgde ik hem naar Los Angeles, waar ik gelukkig gered werd door **Freddy De Vree** (programmamaker/producer Radio 3, red.). Freddy had me gekend toen ik een paar vormde met Hugo en superslank en jong was, maar op mijn achtentigste was ik behoorlijk mollig geworden. Philippe Blot had mijn kapitaal opgesoupeerd en het huis van mijn moeder moest zelfs verkocht worden. Wat me zo nerveus maakte dat ik mezelf te buiten ging aan ijsjes, slagroom en chocolade. 'Hoe is het mogelijk,' zei Freddy, 'dat een vrouw met zo'n prachtig lichaam zich zo laat gaan.' Hij zette me op een dieet van gekookte vis en gestoomde groenten – ik strooide overal cayennepeper op – en stuurde me naar de masseur voor lymfedrainage. En joggen moest ik, veel joggen, en ja hoor, ik werd slank en kreeg weer filmrollen aangeboden.»

HUMO Je alcoholverslaving moest er ook aan geloven.

Kristel «Freddy zei: 'Je kunt wel in Brussel bij me komen wonen, maar niet als je drinkt.' Schijnbaar verandert na een glas of drie, vier mijn persoonlijkheid helemaal. Het was niet echt een moeilijke beslissing, de alcohol moest gaan. Ik heb afgekickt met een antialcoholpil die hartkloppingen en hoofdpijn veroorzaakte als ik toch een slok wijn durfde te drinken. Eigenlijk ging het daarna jaren goed met me, maar toen kreeg ik last van mijn keel en dat bleek kanker te zijn.»

HUMO Je onderging een zware behandeling.

Kristel «Hij duurde zeven weken en bestond uit vijfendertig bestralingen en drie chemokuren. Ik voelde die chemo als een heel koud spul in mijn aderen druppelen, heel eng, vooral omdat er 'GEVAAR' op

de infuuszak stond – je realiseert je heel goed dat er een soort vergif je lichaam binnenkomt. Toch heb ik me niet verzet, ik gaf me over; ik zou wel zien of ik misselijk werd of niet. Dat viel erg mee, de eerste kuur althans, en ik ben gewoon blijven eten. Ik ging zelfs naar restaurants, maar na de tweede kuur had ik wel steeds een plastic zak bij me. Soms kwam de misselijkheid plots op, net als tijdens een zwangerschap, en dan braakte ik en ging het weer beter. Uiteindelijk ben ik op een soort astronautenvoedsel moeten overstappen omdat mijn keel zo'n pijn ging doen door de bestralingen.

«Een tijdlang leek het erop dat ik van de kanker verlost was, maar twee jaar later werd er een uitzaaiing in mijn rechterlong vastgesteld. Om die metastase eruit te halen, moest de chirurg mijn ribben uitsnijden en tot een jaar na de operatie kon ik niet hoesten of lachen zonder ineens te krimpen. 'Weet u zeker dat u niks hebt achtergelaten?' vroeg ik aan de chirurg, 'een maskertje of een schachtje?' Maar op de röntgenfoto's was niets te zien. Pijn – echte, intense pijn – was nieuw voor mij en het was zo'n sterke waarschuwing dat ik mijn sigaretten heb weggegooid.»

LOLITA

HUMO Je zegt, heel eerlijk en moedig trouwens, dat je je ziekte zelf hebt veroorzaakt.

Kristel «Kanker komt niet zomaar uit de lucht vallen. Er zijn natuurlijk mensen die nooit gerookt hebben en keel- of longkanker krijgen omdat ze in een rokerige omgeving zijn opgegroeid, maar in mijn geval was het heel duidelijk. De cocaïne had een gat geboord in mijn neustussenschot, dus ik wist wat een verslaving met je lichaam kon doen. 'Alcohol en tabak is een hele slechte combinatie,' zei de oncoloog. Verder denk ik ook dat stress een rol heeft gespeeld; ik moest zo nodig de hele wereld rond en was weer aan het verhuizen, ditmaal van België naar Nederland.»

HUMO De kanker liet littekens op je lichaam na.

Kristel «De huid aan mijn keel is verbrand, dat krijg ik niet meer goed, en op mijn rug loopt een centimeters lange vuurrode dikke streep, waar ik nog altijd last van heb. En dan zijn er de littekens die je aan de buitenkant niet kunt zien. Zo kwam ik door de chemo gelijk in

Sylvia Kristel: 'Sinds mijn dertigste ga ik niet meer in het publiek uit de kleren. Ik voel me een kind dat opgescheept zit met een ouder wordend lichaam.'

de overgang en dat is niet zo prettig. 'Ja mevrouw,' zei de oncoloog, 'u hebt er toch wel de leeftijd voor', maar zelf had ik dat toch graag iets natuurlijker zien verlopen. Die hormonale veranderingen, samen met mijn tabaksvrije regime, zorgden ervoor dat ik dik werd. Mijn normale gewicht is drieënzestig kilogram, maar nu steeg het naar negenenzeventig. Ik heb ook lange tijd last gehad van vermoeidheid: dan sleepte ik me echt de trap op.»

HUMO Voel je je beter nu?

Kristel «Mijn lichaam komt weer in balans. Ik let op wat ik eet, dus geen frieten met mayonaisse meer. Een rijbewijs en een fiets heb ik niet, dus wandel ik heel Amsterdam door. De laatste kilo's zijn hardnekkig en ik voel wel dat het moeilijker is om na je vijftigste te vermageren. Eigenlijk heb ik nooit borsten gehad, maar nu heb ik er wel, en een buik had ik ook niet, maar nu hoopt alles zich op rond mijn middel. Ik wil best lijnen, maar het leven is te kort om alle zoetigheden te laten. 's Morgens probeer ik mee te doen met 'Nederland in Beweging' op tv, om zeven uur en nog eens om negen uur; beetje stapjes, beetje zwaaien – ik doe mee, maar niet echt van harte. In Los Angeles deed ik veel aan sport, maar daar had ik een personal trainer en de toestellen werden voor elke klant schoongemaakt. Mijn agente wil me hier ook naar de sportschool sturen, maar ik vind die zweterige zalen vol mensen echt smerig. Binnenkort speel ik Lolita's moeder in het theaterstuk 'Lolita' van het productiehuis Urban Myth, maar voor die rol hoef ik gelukkig niet fit te zijn.»

HUMO Herken je iets in Lolita's moeder van jezelf? Ook jij bent alleen en hebt heel wat verdriet in de liefde gekend.

Kristel «Freddy dacht dat hij minder voor me betekende dan Hugo, maar dat was niet zo – ik heb heel veel van hem gehouden. Net toen ik in het ziekenhuis die longoperatie moest ondergaan, is hij gestorven. De laatste keer dat ik hem zag, was ik kwaad op hem, omdat hij zich zo slecht voelde en het voor mij te laat was om de operatie te annuleren. 'Wees toch niet kwaad op me,' zei hij. Zijn lever was helemaal kapot, want hij dronk drie flessen rode wijn per dag en dan nog een paar aperitiefjes. Hij heeft zich doodgedronken, terwijl ik hem constant vroeg ermee op te houden. Maar hij kon dat niet, hij was

een echte bourgondiër.»

HUMO Wat zocht je bij een man?

Kristel «Geborgenheid en veiligheid, twee stevige armen om me heen. Maar dat heb ik niet gevonden.»

HUMO Misschien koos je de verkeerde mannen.

Kristel «Onbewust heb ik steeds mannen gekozen die afstand hielden. Hugo hield wel veel van me, maar hij bleef ook altijd een beetje onbereikbaar. Hij had zijn sanctuarium, het kantoor waar hij schreef en waar niemand mocht binnenkomen – ik wel, maar dan mocht ik hem niet storen. Hugo was al op peuterleeftijd naar kostschool gestuurd en dan weet je heel weinig over het gezinsleven. Je hebt niet leren knuffelen en geeft je uit zelfbescherming nooit helemaal bloot.

»Misschien koos ik onbereikbare mannen, omdat ik veel van mijn vader hield en steeds weer op zoek ging naar een man als hij. Mijn vader was erg op zichzelf en omdat ik hem niet zoveel zag, wilde ik des te meer bij hem zijn. Hij werkte in het hotel of speelde op zijn orgel of ging met vrienden paardrijden, jagen, kleiduifschieten en golfen. Na de scheiding van mijn ouders, is hij lange tijd uit mijn leven verdwenen. Zijn nieuwe vrouw verbood hem om zijn kinderen te zien en ik voelde me ongewenst. Mijn jeugd heeft mijn leven wel degelijk beïnvloed en ook hoe ik met mijn lichaam ben omgegaan.»

HUMO En toch was jij het meisje dat zo zelfverzekerd haar naakte lichaam aan de camera toonde.

Kristel «Ik ben me steeds heel erg bewust geweest van mijn lichaam. Acteren oefende ik voor de spiegel; niet alleen mijn gezichtsuitdrukkingen, maar ook mijn houding en gebaren.

»Ergens voel ik mij een kind dat opgescheept zit met een ouder wordend lichaam. Dat kan me niet echt veel schelen, want een naaktloper ben ik nooit geweest – dat klinkt misschien gek uit de mond van de vrouw die Emmanuelle heeft gespeeld, maar sinds mijn dertigste ga ik niet meer in het publiek uit de kleren. Ik confronteer mezelf wel met de aftakeling van mijn lichaam, of liever gezegd, mijn spiegel confronteert me ermee. Maar de herinnering aan de jonge Sylvia zal me niet in de weg staan als ik me weer aan een man wil geven – ik hoop echt op een nieuwe relatie.»

Jolien Janzing